

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 55/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 4/2017 z 26. októbra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 4/2017 z 26. októbra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutí a postupov súvisiacich s podmienkami jeho výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Krajský súd svojím uznesením sp. zn. 14 S 91/2010 zo 14. novembra 2013 rozhodol o zastavení konania o sťažovateľom podanej žalobe, a to z dôvodu neprípustnosti súdneho prieskumu týkajúceho sa podmienok výkonu trestu sťažovateľa. Najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa rozhodol svojím napadnutým rozhodnutím podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“) o zastavení odvolacieho konania z dôvodu nesplnenia zákonom stanovenej povinnosti povinného právneho zastúpenia v správnom súdnictve podľa § 250a OSP. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

Meritom sťažovateľom podanej sťažnosti je jeho nesúhlas s postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní, ktorý svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o zastavení odvolacieho konania, a to z dôvodu, že sťažovateľ nebol zastúpený právnym zástupcom. Procesný postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 4/2017 vychádzal z podmienok § 250a OSP v spojení s § 250d ods. 3 OSP. Sťažovateľ vo svojej argumentácii zdôraznil, že *„Dôvodnosť predmetnej sťažnosti vidím v tom, že porušovateľ protiústavné vyložil a aplikoval intertemporálne ustanovenia zjavne protiústavné, keď podmienku povinného právneho zastúpenia advokátom po rekodifikácii OSP na SSP v odvolacom konaní nepovažoval na ujmu žalobcu; každé zastúpenie advokátom je reálne administratívne, časovo i finančne v neprospechu účastníka konania, odhliadnuc od neskôr priznaného práva na náhradu trov, kedy už je otázna i mnohokrát sporné ich vymożenie*

(insolvencia, zákonné obštrukcie žalovaných vyplácať náhrady trov úspešným žalobcom atd).“ V ďalšom prízvukoval, že „Osobitne extrémny formalizmus trvanie na právnom zastúpení advokátom i keď podanie netrpí žiadnymi vadami, je plne procesne a vecne prejednatel'né odvolanie žalobcu, potom trvanie na právnom zastúpení je zjavná šikana, pokiaľ zákon dovoľuje aj iný výklad a prejednať podané odvolanie neodmietnúť spravodlivosť, a to o to viac, ak porušovateľ musí na vznesené vady uvedené i v odvolaní, prihliadať ex offo. Tu vzniká otázka na čo a komu je prospešné právne zastúpenie advokátom, keď odmietnutie spravodlivosti je taká vada konania na ktorú každý aj prvostupňový súd musí prihliadať ex offo či je alebo nie je namietané; zrejme len na finančné zabezpečenie advokáta, šikanu účastníka a zbytočné obštrukcie zastavovaním konania iracionálnym výkladom na úkor základných práv sťažovateľa v dôsledku absurdného pohrdania ústavou a EDLP súdom lipnutím na texte zákona popieraním účelu a zmyslu iných vyšších právnych noriem.“ V súhrne sťažovateľ teda namietol „... porušenie zákazu denegatiou iustitiae odmietnutím spravodlivosti Krajským súdom v Trnave vo veci č. 14S/91/2010 rovnako tak porušovateľom NS SR v napadnutom konaní, keďže nezhojil vady prvostupňového konania na úkor sťažovateľa, keď obaja nezákonnými a protiústavnými rozhodnutiami po 7 rokoch síce odstraňujú právnu neistotu, ale zakladajú protiprávny stav a vyrábajú zbytočné a ilegálne prieťahy.“

Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy sa vyslovuje, že základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie a prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu občianskych a politických práv samostatne, ale (primárne) aj

a) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky boli protiústavným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ako porušovateľa, sp. zn. 8Sžo/4/2017 zo dňa 26.10.2017, porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy sa právoplatné protiústavné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako porušovateľa, sp. zn. 8Sžo/4/2017 zo dňa 26.10.2017 zrušuje a vec sa vracia späť na ďalšie (nové) konanie a rozhodnutie *lege artis*.

3. Najvyšší súd SR sa zaväzuje vyplatiť do troch dní od právoplatnosti (doručenia) tohto nálezu náhradu všetkých trov konania sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je tiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porov. napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 4/2017 z 26. októbra 2017 vyplýva:

„Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre konanie o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu a preto odvolacie konanie podľa § 250d OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP zastavil.

Najvyšší súd skúmajúc podmienky konania o odvolaní zistil, že žalobca bol opakovane prvostupňovým súdom vyzývaný, aby predložil plnú moc udelenú advokátovi na zastupovanie v predmetnom konaní, na čo žalobca adekvátne nereagoval, nepreukázal, že by požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci pre dané konanie a žiadnu inú relevantnú plnú moc pre advokáta na jeho zastupovanie v predmetnom konaní nepredložil. Žalobca ani do dnešného dňa na opakované výzvy krajského súdu nereagoval.

Podľa § 250a OSP žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 246 ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.“

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 14 ods. 1 paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu.

K čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Výklad ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, resp. od 1. júla 2016 účinného zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, zo strany súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy musí rešpektovať ústavné garancie práva na súdnu ochranu. Pri samotnom prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom sa uplatňujú princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. napr. IV. ÚS 102/08).

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a OSP alebo ak žaloba bola vzatá späť. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné. Podľa § 250a OSP žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach... Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a predovšetkým v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami § 250a OSP a § 250d ods. 3 OSP, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd vychádzal pri prejednaní sťažovateľom podaného odvolania z § 492 ods. 2 SSP, ktorý explicitne stanovuje povinnosť pre odvolací súd postupovať pri prejednaní odvolania podaného ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku podľa

podmienok stanovených v tomto právnom predpise, podľa ktorých je/bolo povinnosťou sťažovateľa v odvolacom konaní byť zastúpený právnym zástupcom, a túto povinnosť sťažovateľ, aj napriek výzvam zo strany najvyššieho súdu, nesplnil. Tento postup sťažovateľa bol dôvodom na postup najvyššieho súdu podľa podmienok stanovených v § 250a a § 250d ods. 3 OSP. Vzhľadom na skutočnosť, že bol postup najvyššieho súdu v súlade so zákonom a ústavne konformný, v dôsledku čoho ústavný súd ani nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného čl. 14 ods. 1 paktu.

Vychádzajúc z predmetu sťažovateľovej argumentácie, ktorá je koncentrovaná do jeho nesúhlasu s podmienkami výkonu trestu odňatia slobody, ktorých preskúmania sa sťažovateľ domáhal v rámci správneho súdnictva v konaní vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 14 S 91/2010 a v konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 8 Sžo 4/2017, ústavný súd poukazuje v rámci svojej širšej argumentácie aj na to, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor, a to podľa § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“) v spojení s § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Príslušný prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a jednotlivé prostriedky, resp. nástroje, ktorými prokurátor disponuje pri výkone tohto dozoru, vyplývajú zo zákonných ustanovení § 18 zákona o prokuratúre. Z § 18 ods. 3 písm. c) zákona o prokuratúre konkrétne vyplýva povinnosť prokurátora písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva trest odňatia slobody, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným

všeobecne záväzným právnym predpisom. V tomto smere je potrebné tiež poukázať na príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. IV Spr 157/09 z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody uverejnený v Zbierke služobných predpisov generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 6/2010, podľa ktorého prokurátor pri plnení úloh a vykonávaní dozoru dozerá tiež na to, aby sa vo výkone trestu rešpektovala ľudská dôstojnosť a dodržiaval dohovor na zabránenie mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania, odsúdení boli podrobení iba tým obmedzeniam, ktoré vyplývajú zo zákona o výkone trestu odňatia slobody a naň nadväzujúcich vykonávacích predpisov, aby sa dodržiavali predpisy o prijímaní a vybavovaní sťažností odsúdených a dodržiavali sa ďalšie ustanovenia zákona o výkone trestu odňatia slobody a Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov [čl. 1 ods. 3 písm. d), čl. 4 písm. a), d) a h) predmetného príkazu]. Nie je tiež možné opomenúť § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre, v zmysle ktorého prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Z už citovanej právnej úpravy je teda zrejmé, že sťažovateľ disponuje v zmysle zákona o prokuratúre všetkými potrebnými prostriedkami na to, aby v konaní o ústavnej sťažnosti predostretú argumentáciu predložil príslušnému prokurátorovi sám s využitím už citovaných ustanovení zákona o prokuratúre, ktorých rozhodnutia môžu byť v ďalšom aj predmetom posúdenia ústavným súdom (I. ÚS 226/2017, I. ÚS 278/2017, I. ÚS 432/2017, III. ÚS 507/2017, III. ÚS 715/2016, I. ÚS 429/2017). Inými slovami, záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažovateľom podanej sťažnosti je podporený aj stabilnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej nie je možné v rámci správneho súdnictva sa domáhať preskúmania rozhodnutí a postupov súvisiacich s výkonom trestu odňatia slobody, ktoré nie je možné považovať za rozhodnutia orgánov verejnej správy, čím je vylúčená právomoc súdov k ich prieskumu v rámci správneho súdnictva.

Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetné články ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v rámci správneho súdnictva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to „nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach“ (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018